

14 Mai - Ziua Națională de Cinstire a Martirilor din Temnițele Comuniste:

O Reflexie asupra Jertfei pentru Credință și Neam

În ziua de 14 mai, România își aduce omagiu celor care, în vremea regimului comunist, au suferit și au murit în închisorile și temnițele din întreaga țară. Ziua Națională de Cinstire a Martirilor din Temnițele Comuniste, potrivit Legii nr. 127/2017, este o dată în care ne adunăm nu doar pentru a comemora victimele regimului totalitar, ci și pentru a reflecta asupra jertfei lor. Acești martiri au pătruns în adâncurile suferinței, nu doar din iubire pentru Dumnezeu, dar și din datoria de a apăra demnitatea umană și libertatea credinței, fiind lumina care a răzbit în întunericul unei perioade de prigoană.

În această zi de cinstire, ca preot și profesor, am datoria să amintesc că acești martiri nu au murit în van. În fața celor mai cumplite chinuri fizice și psihice, aceștia au rămas neclintii în credința lor, oferindu-și viața pentru a păstra focul pur al ortodoxiei și al spiritualității românești. Este o datorie de suflet să pomenim acești martiri, nu doar în cadrul Sinte Liturghii și al rugăciunii, ci și prin fapte, prin păstrarea memoriei lor vii în inimile noastre și în educația tinerei generații.

Județul Argeș, pământul binecuvântat al tradițiilor ortodoxe, este martor la multe dintre aceste suferințe. La Pitești, acolo unde în închisoarea care poartă numele orașului, au avut loc unele dintre cele mai cumplite forme de tortură și indoctrinare forțată. Experimentul Pitești, cum a fost el cunoscut, a fost un capitol negru din istoria României, în care zeci de tineri au fost supuși unor metode inumane, menite să-i transforme într-o umbră a ființei lor, negându-le chiar identitatea religioasă și națională.

Acești tineri, unii dintre ei provenind din familii de preoți sau având o vocație profund religioasă, au fost transformați în simboluri ale jertfei pentru Hristos și pentru națiune. În fața torturii, mulți dintre ei nu au cedat, iar în numele dragostei pentru Dumnezeu și pentru credința în adevărul și demnitatea umană, au ales moartea în locul trădării. Astfel, Pitești devine, în memoria noastră colectivă, un loc sacru, un loc al martirajului ortodox, acolo unde și astăzi, în liniștea unui oraș modern, ecourile suferinței și ale jertfei lor răsună în sufletele celor care nu uită.

Ca profesor, sunt dator să înțeleg și să împărtășesc comunității din care fac parte lecția dată de acești martiri. Ei nu sunt doar victime ale unui regim, ci sunt exemple vii de curaj spiritual, de nădejde în viața veșnică, de iubire față de aproapele și față de țară.

Ca preot ortodox, dar și ca fiu al acestui pământ argeșean, nu pot să nu pomenesc cu durere, dar și cu mândrie sfântă, Închisoarea Pitești – acel „Golgota românească”, unde s-a pus la încercare nu doar trupul, ci însăși ființa lăuntrică a omului. Acolo, sub teroarea așa-numitului „experiment de reeducare”, suflete tinere au fost frânte, dar nu învinse.

În ciuda suferinței și a umilinței îndurate, aceștia nu au renunțat niciodată la credința lor în Dumnezeu și în valoarea neamului lor. Iar jertfa lor nu a fost zadarnică, pentru că, prin aceasta, au ajutat la păstrarea unei națiuni demne și libere, cu rădăcini adânc înfipite în iubirea față de Hristos și față de tradițiile noastre.

Părintele Gheorghe Calciu, el însuși întemnițat, spunea: „Temnița mi-a fost școală, rugăciunea mi-a fost hrană, iar Hristos – fratele meu de celulă.” Ce taină mai mare decât aceasta? Să fii bătut, chinuit, umilit – și totuși, în inimă să-L porți pe Hristos, Care S-a lăsat pironit pentru iubirea oamenilor?

În Pitești, dar și în Aiud, Gherla, Jilava, Târgu Ocna, Râmnicu Sărat – s-a scris cu sânge o altă Filocalie. Nu cu condei de cerneală, ci cu lanțuri, cu lacrimi și cu rugăciune în șoaptă. Acești martiri, tineri legionari sau bătrâni țărani, preoți sau profesori, nu și-au trădat credința. Ei sunt sarea pământului, „lumina care luminează în întuneric, și întunericul n-a cuprins-o” (Ioan 1,5).

Părintele Dumitru Stăniloae, marele teolog al iubirii răstignite, afirma: „Acolo unde Hristos este alungat, suferința devine locul întâlnirii cu El.” Iar temnițele comuniste, prin paradoxul lor, au devenit chilii, unde rugăciunea se înălța mai fierbinte decât în catedrale.

În fiecare an, prin rugăciune și prin cinstirea acestor martiri, ne îndreptăm privirea și inimile spre veșnicia lor, îngăduindu-le să fie lumină pentru noi, pentru copiii noștri și pentru toate generațiile viitoare. Păstrând viu acest cult al memoriei, aducem nu doar respect față de cei care au suferit, dar și recunoașterea faptului că martirii din temnițele comuniste au fost, și rămân, mărturii ale biruinței luminii în fața întunericului, ale adevărului în fața minciunii și ale iubirii în fața urii.

Prin urmare, pe 14 mai, în fața sfintelor icoane și în rugăciune, să ne amintim de acești martiri și să-i facem părtași în sufletele noastre, ca noi să purtăm mai departe fiorul credinței și al adevărului, pe care aceștia ni l-au lăsat ca moștenire sfântă. Să nu uităm niciodată, că prin sacrificiul lor, România este mai puternică, iar Ortodoxia, vie în inima națiunii, continuă să lumineze calea celor care doresc să urmeze adevărul în Hristos.

„Nu te teme de cele ce ai să pătimești... Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții” (Apocalipsa 2, 10).

Pr.Prof. **Ovidiu-George NICUȚ**